

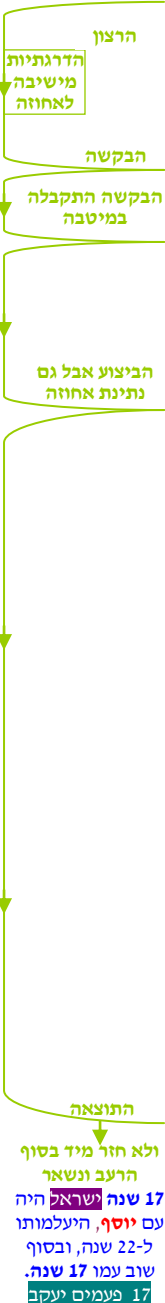
פרשת ויגש בני ישראל באים ונאחזים בגושן עמוד ג: מילים מנחות

לשון חריגה לנכדים. מכאן למד קאסוטו שהיו אלה במקום ער ואונן כתוצאה מן הייבום של יהודה את תמר, הגם שולדו במצרים.

מילים מנחות -
ביאה - **לנשן** - יוסף היוזם למשפחתו תנאים נוחים לגלות ארוכה, **ישבה** ואחוזת **יעקב** - נמיכות וסבל **ישראל** - גאוה, שמחה והתמזגות עם יוסף. **רוני צאן** - בזויים כנגד אנשי מקנה.

מקבילות -
ואלה שמות - תחילת מניין הנפשות יורדי מצרימה כאן כמו תחילת ספר שמות. פה היציאה מהארץ ושם הביאה למצרים.

מאמרים:
חרב אלחנן סמט בספרו לפרשת השבוע

ח ואלה שמות בני-ישראל הבאים מצרימה, יעקב ובניו: בְּכֹר יַעֲקֹב, ראובן. ט ובני, ראובן-חננאל ופלוא, וחצרו וכרמי. י ובני שמעון, ימואל וימיו ואחד-ויכזי וצחר; ושאול, בן-הכנעני. יא ובני, לוי-גרשון, קהת ומררי. יב ובני יהודה, ער ואונן ושלמה-ופרץ וזרח; וימת ער ואונן בארץ כנען, ויהיו בני-פרץ חצרו וחמול. יג ובני, יששכר-תולע ופנה, יובב ושמרון. יד ובני, זבלון-סרד ואלון, ויחלאל. טו אלה בני לאה, אשר ילדה ליעקב בפדן ארם, ואת, דינה בתו: כל-נפש בניו ובנותיו, שלשים ושלש. טז ובני גד, צפיון וחגי שוני ואצבן, ערי וארודי, ואראלי. יז ובני אשר, ימנה וישוה וישוי ובריעה-וישרח אחתם; ובני בריעה, חבר ומלפיהל. יח אלה בני זלפה, אשר-נתן לבן לאה בתו; ותלד את-אלה ליעקב, שש עשרה נפש. יט בני רחל אשת יעקב, יוסף ויבנימן. כ ויולד ליוסף, בארץ מצרים, אשר ילדה לו אסנת, בת-פוטי פרע כהן אן-את-מנשה, ואת-אפרים. כא ובני בנימן, בלע ובקר ואשבל, גרא ונעמן, אחי וראש; מפים וחסים, וארד. כב אלה בני רחל, אשר ילד ליעקב-כל-נפש, ארבעה עשר. כג ובני-דן, חשים. כד ובני, נפתלי-יחצאל וגוני, ויצר ושלם. כה אלה בני בלהה, אשר-נתן לבן לרחל בתו; ותלד את-אלה ליעקב, כל-נפש שבעה. כו כל-הנפש הבאה ליעקב מצרימה, יצאי ירכו, מלבד, נשי בני-יעקב-כל-נפש, ששים ושלש. כז ובני יוסף אשר-ילד-לו במצרים, נפש שנים: כל-הנפש לבית-יעקב הבאה מצרימה, שבעים.

כח ואת-יהודה שלח לפניו, אל-יוסף, להורת לפניו, גשנה, ויבאו, ארצה גשן. כט ויאסר יוסף מרכבתו, ויעל לקראת-ישראל אביו גשנה; וירא אליו, ויפל על-צואריו, ויבך על-צואריו, עוד. ל ויאמר ישראל אל-יוסף, אמותה הפעם, אחרי ראותי את-פניך, כי עודך חי. לא ויאמר יוסף אל-אחיו ואל-בית אביו, אעלה ואגידה לפרעה; ויאמרה אליו, אחי ובית-אבי אשר בארץ-כנען באו אלי. לב והאנשים רעי צאן, כי-אנשי מקנה היו; וצאנם ובקרים וכל-אשר להם הביאו. לד והיה כי-יקרא לכם פרעה; ויאמר מה-מעשיכם. לה ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד-עתה-גם-אנחנו-גם-אבותינו: **לעבור תשבו בארץ גשן** כי-תועבת מצרים כל-רעה צאן.

לא ויבא יוסף, ויגד לפרעה, ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרים וכל-אשר להם, באו מארץ כנען; והנם, בארץ גשן. לב ומקצה אחיו, לקח חמשה אנשים; ויצגם, לפני פרעה. לג ויאמר פרעה אל-אחיו, מה-מעשיכם; ויאמרו אל-פרעה, רעה צאן עבדיך-גם-אנחנו, גם-אבותינו. לד ויאמרו אל-פרעה, לגור בארץ באנו, כי-אין מרעה לצאן אשר לעבדיך, כי-כבד הרעב בארץ כנען; **ועתה ישבו-נא עבדיך בארץ גשן**. לה ויאמר פרעה, אל-יוסף לאמר: אביד ואחיד, באו אליך. לו ארץ מצרים, לפניך הוא-במיטב הארץ, **הושב את-אביד ואת-אחיד: ישבו בארץ גשן** ואם-ידעת ויש-בם אנשי-חיל, ושמתם שרי מקנה על-אשר-לי. לז ויבא יוסף את-יעקב אביו, ויעמדהו לפני פרעה; ויברך יעקב את-פרעה. לח ויאמר פרעה, אל-יעקב: כמה, ימי שני חייך. לו ויאמר יעקב, אל-פרעה, ימי שני מגורי, שלשים ומאת שנה: מעט ורעים, היו ימי שני חיי, ולא השיגו את ימי שני חיי אבתי, בימי מגורי. לשלשים ומאת את-פרעה; ויצא, מלפני פרעה. לא ויושב-יוסף, את-אביו ואת-אחיו, **ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס**-כאשר צוה פרעה. לב ויכלכל יוסף את-אביו ואת-אחיו ואת כל-בית אביו-לחם, לפי הטף. לג ולחם אין בכל-הארץ, כי-כבד הרעב מאד; ותלה ארץ מצרים, וארץ כנען, מפני הרעב. לד וילקט יוסף, את-כל-הכסף הנמצא בארץ-מצרים ובארץ כנען, בשבר, אשר-הם שברים; ויבא יוסף את-הכסף, ביתה פרעה. לו ויתם הכסף, מארץ מצרים ומארץ כנען, ויבאו כל-מצרים אל-יוסף לאמר הבה-לנו לחם, ולמה נמות נגדך: כי אפס, כסף. לז ויאמר יוסף הבו מקניכם, ואתנה לכם במקניכם-אם-אפס, כסף. לח ויביאו את-מקניהם, אל-יוסף, ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר, ובחמרים; וינהלם בלחם בכל-מקניהם, בשנה ההוא. לט ותתם, השנה ההוא, ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא-נכחד מאדני, כי אם-תם הכסף ומקנה הבהמה אל-אדני: לא נשאר לפני אדני, בלתי אם-גוינתו ואדמתו. לו למה נמות לעיניך, גם-אנחנו גם אדמתנו-קנה-אתנו ואת-אדמתנו, בלחם; ונהיה אנחנו ואדמתנו, עבדים לפרעה, ותן-זרע ונחיה ולא נמות, והאדמה לא תשם. לז ויקן יוסף את-כל-אדמת מצרים, לפרעה, כי-מכרו מצרים איש שדהו, כי-חזק עליהם הרעב; ותהי הארץ, לפרעה. לא ואת-העם-העביר אתו, לערים: מקצה גבול-מצרים, ועד-קצהו. לב רק אדמת הכהנים, לא קנה: כי חק לפנהימים מאת פרעה, ואכלו את-חכם אשר נתן להם פרעה-על-כן, לא מכרו את-אדמתם. לג ויאמר יוסף אל-העם, הן קניתי אתכם היום ואת-אדמתכם לפרעה; הא-לכם זרע, וזרעתם את-האדמה. לד והיה, בתבואת, וניתתם חמישית, לפרעה; וארבע הידה לכם לזרע השדה ולאכלכם, ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם. לה ויאמרו, החיתנו; נמצא-חן בעיני אדני, והיינו עבדים לפרעה. לו וישם אתה יוסף לחק עד-היום הזה על-אדמת מצרים, לפרעה לחמש: רק אדמת הכהנים לבדם-לא היתה לפרעה. לז וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד. לח ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה; ויהי ימי-יעקב שני חיי-שבע שנים וארבעים ומאת שנה. לט ויקרבו ימי-ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם-נא מצאתי חן בעיניך שים-נא ידך תחת רגלי; ועשית עמדי חסד ואמת אל-נא תקברני במצרים. לך ושכבתי עם-אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם; ויאמר אנכי אעשה כדברך. לא ויאמר השבעה לי-וישבע לו; וישתחו ישראל על-ראש המטה.